

Юртаєва Ксенія Володимирівна,

кандидат юридичних наук

(Харківський національний університет внутрішніх справ)

УДК 343.34

**КРИМІНАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ЗАВІДОМО
НЕПРАВДИВЕ ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ЗАГРОЗУ ГРОМАДСЬКІЙ
БЕЗПЕЦІ, ЗНИЩЕННЯ ЧИ ПОШКОДЖЕННЯ ОБ'ЄКТІВ ВЛАСНОСТІ:
ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИКИ**

У статті розглянуті проблемні питання, які виникають під час кваліфікації неправдивих повідомлень про загрозу громадській безпеці, знищення чи пошкодження об'єктів власності, проаналізована судова практика з цього питання та запропоновані шляхи вирішення вказаних суперечностей.

Ключові слова: кримінальна відповідальність, кваліфікація, громадська безпека, неправдиве повідомлення про загрозу громадській безпеці, тяжкі наслідки.

Кримінальна відповідальність за завідомо неправдиве повідомлення про загрозу громадській безпеці, знищення чи пошкодження об'єктів власності передбачена в ст. 259 КК України, яку віднесено законодавцем до злочинів про громадської безпеки. У теорії кримінального права завідомо неправдиве повідомлення про загрозу громадській безпеці також відносять до групи злочинів, пов'язаних з тероризмом [1, с. 291].

На сьогодні практичні питання застосування ст. 259 КК є надзвичайно актуальними. Перш за все це обумовлено тим, що суспільна небезпечність вказаного злочину значно зросла протягом останніх років. З одного боку це підтверджується тим, що з моменту прийняття КК України в ред. 2001 р. законодавець двічі змінював санкцію ст. 259 КК у 2002 р. та 2012 р. у бік передбачення більш суворих покарань за цей злочин, поступово перевівши його зі злочинів невеликої тяжкості до категорії тяжких злочинів. Очевидним є також те, що останнім часом існує різка тенденція до збільшення випадків вчинення завідомо неправдивих повідомлень про загрозу громадській безпеці. Тільки протягом семи місяців 2014 р. було зареєстровано близько 160 діянь, що містять ознаки злочинів, передбачених ст. 259 КК, та їх кількість продовжує зростати. З іншого боку правозастосувач зіштовхується з певними практичними труднощами застосу-

вання ст. 259 КК, пов'язаних проблемами визначення його об'єктивних та суб'єктивних ознак, визначенням змісту його кваліфікуючих ознак та відмежуванням цього діяння від інших складів злочинів. Деякі з цих проблемних питань вже були розглянуті в роботах вітчизняних науковців таких, як В. О. Глушков, В. П. Ємельянов, О. В. Кириченко, В. А. Ліпкань, С. П. Матишевський, В. О. Навроцький, В. П. Тихий, О. М. Храмцов, В. М. Шевчук, С. С. Яценко та інших, проте окремі аспекти й досі залишаються дискусійними, що призводить до неоднорідності у застужанні аналізованої норми.

Метою статті є вивчення проблемних питань, які стосуються кримінальної відповідальності за завідомо неправдиве повідомлення про загрозу громадській безпеці, знищення чи пошкодження об'єктів власності.

Оскільки ст. 259 КК поміщена у Розділ IX Особливої частини КК «Злочини проти громадської безпеки», родовим об'єктом цього злочину слід визнати громадську безпеку чи, як зазначає О. В. Кириченко, «загальну громадську безпеку» [2], яка поряд з виробничою та транспортною безпекою, які охороняється Розділами X та XI Особливої частини КК відповідно, входять до більш широкого, родового поняття громадської безпеки. Основним безпосереднім об'єктом цього злочину є громадська безпека в частині надання населенню достовірної інформації про загрозу злочинних посягань, які можуть мати форму вибуху, підпалу або інших дій, які загрожують загибеллю людей чи іншими тяжкими наслідками. Завідомо неправдиве повідомлення про загрозу безпеки громадян, знищення чи пошкодження об'єктів власності ставить під загрозу (ч. 1 ст. 259 КК) або реально завдає шкоду (ч. 2 ст. 259 КК) життю та здоров'ю людей, відносинам власності, порушує громадський порядок та спокій, нормальне та стабільне функціонування державних, комунальних чи приватних підприємств, установ, організацій, органів влади та місцевого самоврядування, а також роботу транспорту та іншої інфраструктури. Тому всі вищезазначені суспільні відносини є додатковими безпосередніми об'єктами цього злочину і тому їх встановлення необхідне у кожному конкретному випадку.

Встановлення об'єкту злочинного посягання, виділення основного та додаткових безпосередніх об'єктів, у кожному конкретному діянні є важливим практичним завданням та слу-

гує передумовою вірного застосування кримінально-правової норми [3, с. 82]. Помилка у визначенні основного безпосереднього об'єкта злочину може призвести до невірної оцінки суспільної небезпечності діяння в цілому та призвести до помилки під час його кваліфікації. Так дослідниками часто зазначалася подібність завідомо неправдивого повідомлення про загрозу громадській безпеці до такого злочину як хуліганство. У КК України в ред. 1960 р. відповідальність за завідомо неправдиве повідомлення про загрозу громадській безпеці була передбачена в ст. 206-2, яка фактично була спеціальною норми щодо злісного хуліганство, передбаченого ч. 2 ст. 206 КК України в ред. 1960 р. Деякі сучасні дослідники також вважають, що вказаний злочин порушує громадський порядок, а громадська безпека під час його вчинення не страждає через вигаданий характер повідомлення, та вважають більш вірним і доцільним розміщення цього складу у Розділі XII Особливої частини КК «Злочини проти громадського порядку та моральності» [4]. На нашу думку, таке твердження є невірним та не підкріплюється ані реальним ступенем суспільної небезпечності цього діяння, ані його законодавчою оцінкою через встановлення доволі суворих санкцій за вчинення цього злочину. Шкода громадській безпеці через здійснення завідомо неправдивого повідомлення про загрозу громадській безпеці, знищення чи пошкодження об'єктів власності полягає перш за все у намаганні викликати страх і невпевненість у громадян, посіяти паніку серед населення, призупинити рух залізничного, повітряного, автомобільного транспорту, дезорганізувати нормальну діяльність навчальних закладів та виробничих установ. Адресати таких повідомлень зазвичай сприймають їх як реальні, під час їх перевірки задіюються значні людські та матеріальні ресурси, спричиняються значні матеріальні збитки. Як зазначають дослідники, цей злочин може вчинюватись з хуліганських мотивів і навіть з особистих мотивів [5], наприклад, бажання помсти, заздрощів тощо, однак основним безпосереднім його об'єктом залишається громадська безпека, оскільки саме ці правовідносини насамперед і головним чином прагнув поставити під охорону законодавець, встановлюючи відповідальність за вказане діяння.

Аналіз практичної діяльності свідчить, що судові та правоохоронні органи не завжди вірно визначають об'єкт заві-

домо неправдивого повідомлення про загрозу громадській безпеці, що призводить до помилок у кваліфікації подібних діянь. Так, обвинувачений, перебуваючи в стані алкогольного сп'яніння, реалізуючи раптово виниклий умисел здійснив дзвінок операторові «102» і повідомив, що він найближчим часом здійснить вибух у адміністративній будівлі служби безпеки України, в результаті чого була тимчасово порушена нормальна діяльність вищевказаної установи. Бабушкінський районний суд м. Дніпропетровська кваліфікував діяння особи як хуліганство за ч. 1 ст. 296 КК, що в результаті дозволило суду звільнити обвинуваченого від кримінальної відповідальності у зв'язку із дійовим каяттям [6]. На нашу думку, суд невірно кваліфікував описане вище діяння, яке повністю охоплюється ч. 1 ст. 259 КК. Громадська безпека є основним безпосереднім об'єктом цього злочину, а порушення громадського порядку може бути його додатковим факультативним об'єктом. Крім того суспільна небезпечність злочину, передбаченого ст. 259 КК, є вищою, ніж хуліганства, передбаченого ч. 1 ст. 296 КК, тому невірне визначенні об'єкта злочину потягло за собою не тільки неправильну кваліфікацію діяння, а також необґрунтоване застосування пільгового інституту звільнення особи від кримінальної відповідальності, який може бути застосований тільки до особи, яка вперше вчинила злочин невеликої тяжкості або необережний злочин середньої тяжкості.

Окрім проблем під час визначення об'єкту завідомо неправдивого повідомлення про загрозу громадській безпеці, знищення чи пошкодження об'єктів власності в діяльності правоохоронних органів виникають значні труднощі під час розмежування ч. 1 та ч. 2 ст. цієї статті в частині наявності такої кваліфікуючої ознаки як спричинення тяжких наслідків. Кримінальний кодекс не визначає, які саме наслідки, зазначені в ст. 259, є тяжкими. Відповідна вказана ознака має оціночний характер і визначається в кожному конкретному випадку. У науці відношення до законодавчого закріплення оціночних ознак складу злочину є неоднозначним: з однієї сторони, воно забезпечує гнучкість кримінально-правового регулювання, дозволяючи застосовувати відповідні кримінально-правові норми з урахуванням конкретних соціально-економічних умов у державі, які змінюються; з іншого боку застосування оціночних понять у

законодавстві про кримінальну відповідальність викликає значні труднощі під час застосування відповідних норм та спричиняє неоднорідність правозастосовної практики. Крім того, як зазначають дослідники, навіть у тих випадках, коли ця ознака отримує законодавче тлумачення в примітках до деяких статей КК, залишається не до кінця зрозумілим те, чому матеріальні збитки, які охоплюються поняттям тяжкі наслідки, у кожній з приміток мають різний розмір [7, с. 2]. Таким чином ані в законі, ані в доктрині кримінального права немає єдиного підходу до розуміння такої правової категорія як тяжкі наслідки.

На нашу думку, головним критерієм відмежування ч. 1 ст. 259 КК від ч. 2 цієї статті є оцінка ступеня суспільної небезпечності вчиненого злочину і тяжкості наслідків, які при цьому спричинені. За загальним правилом, тяжкість наслідків залежить від цінності об'єкта посягання, а також від характеру і розміру заподіяної злочином шкоди. Так під час оцінки наявності тяжких наслідків, передбачених ч. 2 ст. 259 КК, мають враховуватися наступні фактори:

- соціально-політичне або господарче значення об'єктів, щодо яких спрямовані погрози в неправдивому повідомленні про загрозу громадській безпеці;
- кількість осіб, спокій яких було порушено;
- розмір матеріальних витрат на відвернення можливої загрози;
- майнову, моральну, психологічну та іншу шкоду від перерви в роботі підприємств, установ, організацій;
- порушення нормальної роботи транспортних, комунальних підприємств, що спричинило перерву в їх діяльності на значний час;
- залучення спеціальних служб для перевірки даних, зазначених у неправдивому повідомленні;
- наявність реальної шкоди життю та здоров'ю осіб, спричинених внаслідок неправдивих повідомлень про загрозу безпеці громадян, та інші аналогічні обставини.

Про наявність тяжких наслідків, зазначених у ч. 2 ст. 259 КК, можуть свідчити поєднання декількох із зазначених вище факторів, а також шкода життю та здоров'ю громадян, спричинених внаслідок неправдивих повідомлень про загрозу безпеці громадян (наприклад, евакуацією тяжко хворих пацієнтів лікар-

ні внаслідок неправдивого повідомлення про замінування її приміщення була спричинена шкода здоров'ю декількох хворих) та наявність матеріальної шкоди у великому розмірі. Однозначної відповіді щодо розміру такої шкоди дати не можливо, доки це питання не буде вирішено на законодавчому рівні, однак, як пропонують деякі науковці [8, с. 6], за аналогією з іншими складами злочинів проти громадської безпеки її розмір можна визначити наявністю прямих збитків на суму, що в триста і більше разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян. Якщо тяжкі наслідки завідомо неправдивого повідомлення про загрозу безпеці громадян складаються з декількох із зазначених вище факторів, всі вони мають оцінюватися в сукупності, тому наслідки можуть визнаватися тяжкими навіть у випадку, якщо сума прямих матеріальних збитків буде менша, ніж матеріальна шкода у великому розмірі (наприклад, внаслідок завідомо неправдивого повідомлення про готування вибуху в аеропорту на декілька годин була призупинена його робота, з приміщення аеропорту були евакуйовані 500 осіб, були залучені спеціалісти сектору дослідження вибухових речовин та співробітники кінологічної служби зі службово-розшуковими собаками з метою пошуку вибухових пристроїв, були відкладені декілька міжнародних рейсів, що спричинило значні матеріальні збитки транспортним компаніям). На практиці суспільно небезпечні наслідки завідомо неправдивого повідомлення про загрозу безпеці громадян у вигляді матеріальних збитків майже завжди поєднуються з негативними наслідками нематеріального характеру, і вирішення питання їх про тяжкість у кожному конкретному випадку має здійснюватися судом з врахуванням усіх обставин справи.

Аналіз понад 100 обвинувальних вироків судів за ст. 259 КК довів, що на практиці суди по-різному тлумачать зміст тяжких наслідків, передбачених ч. 2 цієї статті, в результаті чого випадки, подібні за своїми фактичними обставинами, можуть отримувати різну кримінально-правову кваліфікацію. Так, Дарницький районний суд м. Києва кваліфікував за ч. 1 ст. 259 КК суспільно небезпечне діяння, вчинене за наступних обставин: обвинувачений зателефонував на спецлінію «102» та повідомив про підготовку вибуху залізничного вокзалу на станції «Дарниця», внаслідок чого із 07 год. 55 хв. до 09 год. 05 хв. графік робо-

ти по залізничному вокзалу станції «Дарниця» був припинений, у зв'язку із перевіркою об'єкта на наявність вибухових пристроїв [9]. В іншому кримінальному провадженні Голопристанський районний суд Херсонської області встановив, що у період часу з 20.00 до 21.20 год. обвинувачений, перебуваючи в стані алкогольного сп'яніння з хуліганських мотивів, здійснив кілька дзвінків на телефон «102» чергової частини Голопристанського РВ УМВС в Херсонській області, та зробив завідомо неправдиве повідомлення про підготовку вибуху будівлі залізничного вокзалу станції Херсон, що погрожувало загибеллю людей, та спричинило тяжкі наслідки у вигляді тривалого припинення роботи залізничного вокзалу, евакуації людей, залучення спеціальних служб [10]. Вчинене було кваліфіковано судом за ч. 2 ст. 259 КК як завідомо неправдивого повідомлення про загрозу безпеці громадян, що спричинило тяжкі наслідки. Ще в одному подібному випадку Ленінській районний суд м. Харкова кваліфікував діяння обвинуваченого за ч. 1 ст. 259 КК, вчинене за наступних обставин: обвинувачений, знаходячись на вокзалі ст. Харків - Пасажирський, діючи з прямим умислом направленим на дезорганізацію діяльності державного підприємства «Південна залізниця», здійснив телефонний дзвінок оператору служби «102» чергової частини штабу ХМУ ГУМВС України в Харківській області, та повідомив, що вокзал станції Харків - Пасажирський заміновано, та на його території закладено 8 кг тротилу, після чого поїхав на електричці до дому, де був затриманий співробітниками міліції. Своїми діями обвинувачений заподіяв матеріальну шкоду у розмірі 10 195 грн. 98 коп., яку в рамках цивільного позову, поданого ДП «Південна Залізниця», визнав у повному обсязі [11]. З викладеного можна зробити висновок, що тяжкість наслідків має оцінюватися судом у кожному окремому випадку з врахуванням всіх фактичних обставин, як то наявність та розмір матеріальних збитків, кількість людей, що були евакуйовані, тривалість часу, на який було перервано нормальну роботу підприємства, установи чи організації тощо. У будь-яком разі наявність тяжких наслідків завідомо неправдивого повідомлення про загрозу безпеці громадян має бути чітко встановлено та доведено на етапі досудового розслідування. Так, Апеляційний суд Запорізької області, розглядаючи апеляційну скаргу прокурора у кримінальному провадженні за ч. 2 ст. 259 КК вийшов за

межі апеляційних вимог і відповідно до ч. 2 ст. 404 КПК України перекваліфікував дії обвинуваченого з ч. 2 на ч. 1 ст. 259 КК України, виходячи із наступного: суд першої інстанції встановив, що обвинувачений по спеціальній лінії «101» здійснив дзвінок і, представившись Миколою, повідомив, що кафе ПП «Макдональдс Юкрейн Лтд» стоїть автомобіль, в якому знаходиться 35 кг тротилу та 2 радіокеруючих вибухових пристроїв. Продовжуючи свій злочинний намір, в ході телефонної розмови з оператором служби «101», він запропонував знайти та знешкодити вибухові пристрої, які, нібито, знаходяться в автомобілі навпроти кафе ПП «Макдональдс Юкрейн Лтд», впродовж 2 годин і, якщо цього зроблено не буде, обіцяв влаштувати вибух замінованого автомобілю в будь-якому місці м. Запоріжжя. Внаслідок злочинних дій було дезорганізовано роботу кафе ПП «Макдональдс Юкрейн Лтд», з приміщення та літньої площадки якого були евакуйовані персонал та відвідувачі кафе у кількості близько 50 осіб, проведені спеціальні заходи, в ході яких були залучені спеціалісти сектору дослідження вибухових речовин НДЕКЦ при ГУМВС України в Запорізькій області та співробітники кінологічної служби зі службово-розшуковими собаками з метою пошуку вибухових пристроїв. Кваліфікуючи дії обвинуваченого за ч. 2 ст. 259 КК, ні орган досудового розслідування в обвинувальному акті, ні суд, формулюючи обвинувачення, визнане судом доведеним, не зазначили про настання тяжких наслідків, та не обґрунтували, які саме наслідки настали від дій обвинуваченого та в чому саме полягає спричинення тяжких наслідків. Враховуючи, що обвинувачення у вказаному кримінальному провадженні взагалі не містило посилення на спричинення діями обвинуваченого тяжких наслідків, Апеляційний суд Запорізької області виключив із кваліфікації його дій кваліфікуючу ознаку – спричинення тяжких наслідків і перекваліфікував його дії за ч. 1 ст. 259 КК як завідомо неправдиве повідомлення про підготовку вибуху [12].

У роботі практичних органів також виникають певні труднощі під час ставлення у вину другої кваліфікуючої ознаки завідомо неправдивого повідомлення про загрозу громадській безпеці – вчинення цього злочинного діяння повторно. Ознаками повторності при вчиненні завідомо неправдивого повідомлення про загрозу громадській безпеці є такі дії, коли кожна з

них має самостійний характер, а не є повторенням того самого повідомлення одному й тому ж адресатові кілька разів підряд. У деяких випадках повторністю слід вважати неодноразове повідомлення про загрозу громадській безпеці одному й тому ж адресатові, однак за умови, що на перше повідомлення відреагували відповідні органи влади і між першим та другим повідомленням пройшов певний час. Наприклад, обвинувачений, бажаючи створити обстановку загального страху і невпевненості та дезорганізувати діяльність підприємств та установ, зателефонував до чергової частини Токмацького МВ ГУМВС України у Запорізькій області, на номер спеціальної телефонної лінії «102», та повідомив про підготовку вибуху низки державних та приватних установ у цьому місті. Через чотири дні обвинувачений знову подзвонив до чергової частини райвідділу та знову повідомив про підготовку вибуху вказаних установ. Токмацький районний суд Запорізької області вірно кваліфікував діяння особи як завідомо неправдиве повідомлення про загрозу безпеці громадян, вчинене повторно [13].

Для правильної кваліфікації завідомо неправдивого повідомлення про загрозу громадській безпеці необхідно відмежовувати продовжуваний вид цього злочину від повторності. Відповідно до роз'яснення п. 6 постанови Пленуму Верховного Суду України «Про практику застосування судами кримінального законодавства про повторність, сукупність і рецидив злочинів та їх правові наслідки» у випадку об'єднання тотожних діянь єдиним злочинним наміром, коли особа усвідомлює, що для реалізації її злочинного наміру необхідно вчинити декілька таких діянь, кожне з яких спрямовано на реалізацію цього наміру, повторність виключається [14]. Таким чином продовжуваним завідомо неправдиве повідомлення про загрозу громадській безпеці визнається неодноразове повідомлення адресатові вигаданих відомостей, що складається з ряду тотожних дій, які мають мету порушення громадської безпеки та охоплюються єдиним умислом винного і становлять у своїй сукупності один злочин. Так, обвинувачений близько 23:43 години здійснив дзвінок на спецлінію «101» до Управління ДСНС України в Житомирській області та анонімно повідомив про замінування трьох об'єктів власності, які не вказав та їх підриг, через кожні 15 хвилин. Далі близько 00:27 години наступного дня він здійснив дзвінок на

спецлінію «102» до УМВС України в Житомирській області та анонімно повідомив про замінування трьох об'єктів власності, з яких повідомив лише один об'єкт – торгівельний центр. Близько 00:41 години знову зателефонував до УМВС України в Житомирській області та повідомив про замінування торгівельного центру, після чого його було затримано працівниками міліції. Корольовський районний суд м. Житомира вірно кваліфікував діяння особи як одиничний продовжуваний злочин за ч. 1 ст. 259 КК [15], оскільки діяння обвинуваченого охоплювалися єдиним злочинним наміром щодо порушення громадської безпеки.

Підсумовуючи вищевикладене, можна зробити висновок, що питання кримінально-правової протидії завідомо неправдивому повідомленню про загрозу громадській безпеці, знищенню чи пошкодженню об'єктів власності є надзвичайно актуальним в умовах загострення соціально-політичної ситуації в Україні, різкого збільшення кількості актів тероризму та інших злочинів проти злочинів проти громадської безпеки. Під час кваліфікації аналізованих злочинних діянь слід вірно оцінювати їх досить високий ступінь суспільної небезпечності, правильно визначати елементи його складу та кваліфікуючі ознаки, щодо чого, як доводить аналіз правозастосовної практики, часто виникають труднощі. У статті розкриті лише деякі проблемні питання кваліфікації злочину, передбаченого ст. 259 КК. Наукових інтерес також викликають зокрема питання відмежування цього злочину від інших складів та правопорушень. Вивчення зазначеної проблематики може стати темою подальших наукових досліджень.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Кримінальне право України (Особлива частина): підручник / Кол. авторів А. В. Байлов, О. А. Васильєв, О. О. Житний, та ін.; за заг. ред. О. М. Литвинова; наук ред. серії О. М. Бандурка. – Харків: Вид-во ХНУВС, 2011. – 572 с.
2. Кириченко О. В. Громадська безпека як об'єкт кримінально-правової охорони // Право і суспільство. – 2012. – № 3. – С. 185–190.
3. Коржанский Н.И. Объект и предмет уголовно-правовой охраны.— М. : Академия МВД СССР, 1980.— 248 с.
4. Берлянд К. І. Щодо сутності завідомо неправдивого повідом-

лення про загрозу безпеці громадян, знищення чи пошкодження об'єктів власності як особливого різновиду хуліганських дій // Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. – 2012. – № 3. – с. 478–485.

5. Приходько Т. М. (у співавторстві з Смаглюком О.В.). Мультимедійний навчальний посібник: «Кримінальне право. Особлива частина». Тема 10. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.naiu.kiev.ua/books/mnp_krum_pravo_osob/Files/Lekc/T10/T10_P3.html.

6. Вирок Бабушкінського районного суду м. Дніпропетровська. Справа № 200/7322/14-к. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/39370342>.

7. Лемеха Р. І. Поняття «тяжкі наслідки»: проблема визначення змісту // Часопис Академії адвокатури України – 2012. – № 1. – С. 1–6.

8. Кириченко О. В. Кримінально-правові та кримінологічні аспекти протидії завідомо неправдивим повідомленням про загрозу громадській безпеці: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.08 «Кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право» / Кириченко О. В. – Харків, 2005. – 20 с.

9. Вирок Дарницького районного суду м. Києва. Справа № 753/7442/13-к [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/32313282>.

10. Вирок Дарницького районного суду м. Києва. Справа № 753/7442/13-к [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/32313282>.

11. Вирок Ленінського районного суду м. Харкова. Справа 642/986/13-к [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/29558746>.

12. Вирок Апеляційного суду Запорізької області. Справа № 334/7574/13-к [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/39420170>.

13. Вирок Токмацького районного суду Запорізької області. Справа №328/2139/14-к [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/39547451>.

14. Про практику застосування судами кримінального законодавства про повторність, сукупність і рецидив злочинів та їх правові наслідки: Постанова Пленуму Верховного Суду України від 04.06.2010 № 7 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0007700-10>.

15. Вирок Корольовського районного суду м. Житомира. Справа № 296/3904/14-к [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/39993496>.

В статье рассмотрены проблемные вопросы, возникающие при квалификации неправдивых сообщений об угрозе общественной безопасности, уничтожение или повреждение объектов собственности, проанализирована судебная практика по этому вопросу и предложены пути решения указанных противоречий.

Ключевые слова: уголовная ответственность, квалификация, общественная безопасность, неправдивое сообщение об угрозе общественной безопасности, тяжкие последствия.

The article is devoted to the issues of qualification of disinformation messages on threats to public security, destruction or endamage of property objects, analyses court practice on this subject and proposes ways of resolution of the contradictions mentioned above.

Keywords: criminal liability, qualification, public security, disinformation messages on threats to public security, grievous consequences.

Стаття надійшла до редакції 15.11.2014
